

ЗРІЄ ПОЕТИЧНА ЗАВ'ЯЗЬ

Літературний альманах «Вітрила» добре знаний і популярний серед читачко-го загалу. Його чекають з нетерпінням не лише любителі художнього слова, а й учні загальноосвітніх шкіл та училищ, студенти, робітники і колгоспники, воїни Радянської Армії.

Укотре вже горіаю сторінки «Вітрил-80», хвилююся, радію, думаю. Бо й справді: брунькує зовсім юна зміна — то ніжно, то задержува-то ще місяцями, пошколярськи наївно, то по-філософськи музньо і глибинно.

У колективному збірнику представлено 50 авторів, серед яких є учні 9—10 класів, а також ті, які нині ще навчаються у вузах, і ті, які тільки-но почали свій трудовий і творчий шлях. Під туго напнутими «Вітрилами» вигалпувались поетичні імена і чотирьох наших земляків — Миколи Тимчака, Любові Пшеничної, Ярослава Мельника (всі із Дубнівського району) та Олеся Ундіра із Острозького району.

Що ж можна вивести про наймолодшу поетичну поросль, що дебютує у «Вітрилах»? Спільність і успадкованість життєвої долі і помислів, логічність доступності, високе почуття громадянина Країни Рад, нерозривна взаємодія інтересів партії і народу, Батьківщини. Чи не найбільше, мабуть, хвилює юних авторів одвічна тема миру й боротьби за спокій на землі, відповідалність за сонячну днину для нинішніх і прийдешніх поколінь.

Минула війна не забутою ніким, і не зникне ніколи подвиг народу в пам'яті бабків і дідів, у свім смутку матерів, у дніах їх дітей, онуків і правнуків. Це — священний обов'язок перед заггиблими, перед тими, хто ціною свого власного життя обезсмертив народ наш і Вітчизну. Тому, немов благословенна засторга, як добра зичність, звучать рад-

ки дубнівчанина Миколи Тимчака з його поезії «Під лелечим крилом»:

...Тополіне безсоння
в дзорі на березі тиші,
Теплі гнізда лелек,
нецповані губи кажин
Я відаам тобі, світе,
хай павітер спокоєм дише
І не гіркне полин,
і не гіркне
від горя
полин.

нішнього ефекту і блиску), і не так звані поетичні репортажі чи заримовані нариси, а конкретність авторового погляду, образна конкретика того, що потрапляє в кут зору, — це є і повинно бути передумовою справжніх поетичних пошуків. Віритися, що і чимало новобранців «Вітрил» сягнуть вершин саомбутності і, зрештою, справжньої майстерності.

ний дебют Любові Пшеничної, чії поезії передусім адресуються читачам-малятам. Добре відчуття і розуміння дитячої психології, уяви малечі, вміння підмітити якусь іскринку-деталь і зробити раптово незвичну кінцівку — ось характерні ознаки творчих знахідок-мініатюр авторки, яка не раз виступала уже в місцевій, обласній та республіканській періодиці.

Прочитаймо її твори, і не загубляться уже в пам'яті грайливі намистинки «Свято», «Чобогята», «Сунці», «Заблукала» чи «Метелик»...

Вірші Олеся Ундіра — громадсько-патріотичної та інтимної тематики. Вони стислі, щирі і, так би мовити, більш прозорі. Вірші «Площа зрілості», «Невмирна пісня» (пам'яті поета-земляка Миколи Маскися), «Вітчизна», «Як вічна музика травнева», «Я просто вимріяв тебе» радують: поетичне слово автора міцніє.

Читаючи твори ще одного дебютанта «Вітрил» Ярослава Мельника, який родом із села Смиги Дубнівського району, зокрема його «Поле заромашилось білими квітками», «Вмирають діди непомітно і тихо», «Моя кохана» та «Листи пишуть коханням», відчуваеш тяжіння до філософського осмислення подій і фактів, своєрідність образного мовлення.

І знову повертаюся до нотаток-роздумів, поміщених наприкінці «Вітрил», — про шляхи молоді української літератури. І думаю водночас про тих, хто дебютував саме у цій збірці, серед котрих теж, я певен, зростуть майстри художнього цеху, щоб «і рости, і діяти» в ім'я воззвличення нової людини — будівника комуністичного суспільства, в ім'я добра, частя і миру на землі.

В. ЖЕЗЕВСЬКИЙ,
вчитель Тростянецької восьмирічної школи
Дубнівського району.

Зустрічі з книгами

Ця тема живе у творах більшості авторів і є, як нам здається, провідною, хоч кожен з них торкається й інших тем — патріотизму, дружби народів, громадянського обов'язку, «пісні і праці» і, безперечно, інтимного — кохання.

Серед імен тих, кого уже, почасти, ми зустрічали в періодиці раніше, привертують увагу добріи поезії Юрія Буряка, Світлани Короненко, Мирослава Лазарука, Івана Малковича, Марії Матіос. І, напевно, найперше наших земляків. Ідейно-тематичне розмаїття останнього випуску «Вітрил» дає підстави слухати мовити і про певну технічну довершеність поезії і застерегти від окремих характерних вад та поспішності (а вони, звичайно, зустрічаються).

Справжня поезія, яка доречно зазначає в післямові молодий критик-літературознавець М. Слабошпидький, виростає з активного труду душі, яка профільтрює кризь себе цілий світ, знаходячи у цьому втаємничений од байдужого ока «взаємозв'язок, концентрує отой поетичний зміст, що його так важко передати прозою. Не розтрубно-декларативні і захаращені шерадами св'ятомо ускладнені метафори (де відчувається штучність і робеність вірша) гадля зов-

А як же ж наші земляки? Спершу про Миколу Тимчака — учителя за професією, товкого поета і художника. Мабуть, не помилуюсь, додавши: він виробляє уже свій творчий почерк, кристалізується його образне бачення. Йому притаманна і філософська замисленість і одночасно «взаємність», емоційність. Ліричний вірш «Доля», присвячений ровесникам і нащадкам Павки Корчагіна — будівникам БАМу і ровесного Атомобуду, пульсує твердою вірою в торжество взаємозв'язку мужності Корчагіна і «сильним духом» нашого покоління. А його уже згаданий вірш «Під лелечим крилом» — неначе дивний сплав музики і мійч отчого краю і разом з тим неприспаної тривоги.

У піднесеному народно-поетичному епосі, у фольклорній ретроспективі виростають рядки поезії М. Тимчака «Весняне»:

Матері в селі
заклопотані...
Вишивають думки
за воротами,
А думки ж у них лиш
одні:

Земля на виданні...

Барвність фарб, стислість притаканні і віршам «Доці, спінніться», «Вже дороги, як довгі ринви».

Уваги заслуговує і поетич-